

Epistola întâi către Timotei

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 19.08.2022, Actualizat: 19.08.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Misiunea dată lui Timotei de către apostol

Primul capitol este introducerea epistolei. Acest lucru devine clar din cuvintele lui Pavel din capitolul 2: „Îndemn, deci, înainte de toate” (1. Timotei 2.1). Aici încep deci îndemnul privind ordinea casei lui Dumnezeu; tot ceea ce precedă este deci introductiv. Primul capitol reprezintă însărcinarea apostolică a lui Timotei, dată lui de Pavel.

Salutul (versetele 1,2)

Versetele 1,2

1. Timotei 1.1,2: Pavel, apostol al lui Hristos Isus, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a lui Hristos Isus, speranța noastră, către Timotei, adevăratul meu copil în credință: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Hristos Isus, Domnul nostru!

Pavel îi scrie lui Timotei în calitate de „apostol”. El menționează apostolatul său pentru că vrea să-i încredințeze lui Timotei o misiune apostolică. El se numește pe sine însuși un apostol al lui „Hristos Isus”. În fiecare dintre epistolele sale (cu excepția celei către Tit), când Pavel menționează calitatea sa de apostol, vorbește despre faptul că a primit-o de la „Hristos Isus”. [...]

Atunci când titlul Domnului („Hristos”) stă înaintea Numelui Său de Om („Isus”), înseamnă că Hristos a încheiat răscumpărarea și S-a întors în cer ca Om glorificat. Prin urmare, El Și-a luat umanitatea cu El în glorie. Pavel a primit apostolatul de la Hristos, de sus, ca Om glorificat (1. Corinteni 9.1,2). Petru, dimpotrivă, se numește pe sine însuși un apostol al lui „Isus Hristos”. Atunci când numele de Om al Domnului, *Isus*, este pus înaintea titlului, *Hristos*, acesta îl desemnează pe Cel care a venit din cer pentru a împlini voia lui Dumnezeu prin moartea Sa pe cruce. Este semnificativ faptul că Petru se numește pe sine însuși astfel, deoarece el și-a primit apostolatul pe pământ (Luca 6.13-16).

Apostolatul lui Pavel a fost la „porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”. Pavel menționează acest lucru deoarece caracterul special al lui Dumnezeu, manifestat în har față de toți oamenii, este cel pe care îl accentuează în toată epistola. „Hristos Isus” este prezentat ca fiind „speranța noastră”. Nu evenimentul venirii Sale este speranța noastră aici, ci Hristos Însuși, centrul planului și sfatului lui Dumnezeu. Evanghelia, deci, nu este doar ceva care ne eliberează de pedeapsa dreaptă pentru păcatele noastre, ci și ceva care ne pune în armonie cu întregul sistem de glorie, în care Hristos este țelul și speranța noastră.

Timotei este denumit de Pavel ca fiind „adevăratul meu copil în credință”. Aceasta înseamnă că, în mod evident, el a devenit mântuit prin slujba lui Pavel, chiar dacă acest lucru nu este menționat în Faptele apostolilor. În salut, sunt menționate trei lucruri care vin de la „Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru”: „har, îndurare și pace”. Aceste trei lucruri erau provizia din care Timotei se putea alimenta în timp ce își îndeplinea misiunea specială dată lui prin apostol. Există:

- „har” pentru fiecare situație
- „îndurare” pentru eșecurile de pe parcurs
- „pace” pentru diferitele situații dificile, pe care el le va întâlni.

S-a remarcat adesea, că apostolul menționează harul și pacea atunci când se adresează adunărilor, dar nu și îndurarea. Așa cum am menționat mai devreme, există îndurare pentru oamenii care au eșuat și se pocăiesc. Biserica, dimpotrivă, este o mărturie corporativă responsabilă în această lume, iar atunci când eșuează, așa cum a eșuat mărturia creștină, nu se acordă îndurare în sensul restaurării, ci doar judecată. De aceea, nu există o restaurare a mărturiei publice a creștinismului. Creștinismul își va încheia parcursul în această lume prin faptul că va fi respins de Domnul și vărsat din gura Lui (Romani 11.13-27; Apocalipsa 3.15).

Misiunea și țelul ei final (versetele 3-5)

Versetele 3,4

1. Timotei 1.3,4: După cum te-am rugat când mergeam spre Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții învățături străine, nici să nu ia aminte la mituri și la genealogii fără sfârșit, care duc mai degrabă la neînțelegeri decât la lucrarea lui Dumnezeu, care este în credință.

Pavel vorbește direct despre subiectul care a determinat scrierea epistolei. Erau „unii” în Efes care învățau pe alții lucruri ciudate și nefolositoare, care *nu-i edificau* pe credincioși în credința preasfântă (Iuda 20), iar acest lucru trebuia oprit. Pavel îi avertizase mai demult pe bătrânii din Efes cu privire la apostazia care urma să aibă loc în acea zonă (Faptele apostolilor 20.29-31). Între timp, apostazia începuse și lua amploare cu anumiți învățători printre ei. Când Pavel îi scrie cea de-a doua scrisoare lui Timotei, trebuie să-i relateze că „toți cei din Asia” (a cărei capitală era Efes) „s-au îndepărtat” de el și de învățătura lui (2. Timotei 1.15).

Având în vedere amenințarea apostaziei, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să le poruncească celor care dădeau învățătură în adunare „să nu învețe pe alții învățături străine”, decât cele pentru zidirea dumnezeiască. Pavel atribuie învățăturile străine, care au venit, la două surse diferite:

- Pe prima sursă o numește „mituri”. Acestea erau idei deșarte aduse de *păgânii* convertiți de la fostele lor credințe păgâne. Aceștia erau în principal de origine greacă.
- A doua sursă o numește „genealogii fără sfârșit”. Acestea erau detalii fără sens ale unui context istoric aduse de *iudeii* convertiți.¹

Timotei nu trebuie să „cedeze” acestor lucruri, pentru că ele nu l-ar ajuta pe el sau pe credincioșii din Efes din punct de vedere spiritual; astfel de lucruri nu fac decât să „ducă la neînțelegeri” și „nu promovează lucrarea lui Dumnezeu”. „Miturile” sunt idei false, care izvorăsc din imaginația omenească și se amestecă în lucrurile spirituale. Ele sunt produsul unei minți neorientate, care lucrează atunci când se ocupă de lucrurile lui Dumnezeu. „Genealogiile fără sfârșit” sunt, în esență, doar fapte istorice fără sens și banalități, care doar îi obolesc pe credincioși, în loc să le ofere hrană spirituală.

Nu trebuie să ne gândim că acestea sunt probleme care au tulburat într-adevăr Biserica primară, dar care nu ar mai avea nicio relevanță în zilele noastre. Aceste două lucruri sunt încă un pericol în slujirea creștină. Nu i-am auzit pe unii, ale căror minți nu sunt supuse principiilor sănătoase ale interpretării biblice, aducând interpretări fanteziste ale Scripturii, care sunt pură îngâmfare? Și nu am fost noi adesea îndurerați să ascultăm în serviciile de predicare lucruri care sunt doar naturale, pământești și istorice, în loc să fie spirituale? Aceste lucruri pot fi pe placul unora, dar nu pun în suflete o temelie a adevărului, astfel încât ele să fie întărite în credință (Romani 16.25; Coloseni 2.7).

Este foarte posibil să petreci timp în slujire aducând lucruri care nu îi edifică pe credincioși în adevăr. Timotei trebuie să mustre acest tip de slujire inutilă și să „poruncească” celor care slujesc în Adunare „să nu învețe pe alții învățături străine”, decât cele care „promovează lucrarea lui Dumnezeu”.

Promovarea „lucrării lui Dumnezeu” are de-a face cu prezentarea revelației creștine a adevărului în așa fel încât credincioșii să înțeleagă chemarea lor în Hristos și responsabilitățile lor personale în casa lui Dumnezeu, atât la nivel individual, cât și colectiv. Revelația specială a adevărului în creștinism, făcută credincioșilor în legătură cu chemarea actuală a Bisericii, are un caracter mai degrabă ceresc decât pământesc (Iuda 3). Este ceva nou și diferit față de sistemul legal al administrației mozaice și ar trebui să fie punctul central al slujbei în casa lui Dumnezeu din epoca creștină. Promovarea administrației prezente nu se realizează doar prin învățarea adevărilor doctrinare despre Biserică (Adunare), ci include și ceea ce coordonează aspectele practice referitoare la ordinea morală a vieții în casa lui Dumnezeu. (Învățarea chestiunilor referitoare la locul bărbaților și al femeilor în casa lui Dumnezeu, așa cum face Pavel în capitolul 2, este un exemplu de promovare a administrației lui Dumnezeu în acest sens practic). În timp ce *țelul* slujirii creștine este de a-L prezenta pe Hristos în slava și frumusețea Sa, *scopul* slujbei creștine este de a promova „administrarea lui Dumnezeu” în sufletele credincioșilor.

Versetul 5

1. Timotei 1.5: Iar ținta [scopul final] poruncii este dragostea dintr-o inimă curată și dintr-o conștiință bună și din credință neprefăcută, ...

„Scopul final” al „poruncii” (însărcinării, misiunii) apostolului către Timotei era ca o stare spirituală bună să fie găsită la credincioși, astfel încât aceștia să-și urmeze drumul conform ordinii convenite casei lui Dumnezeu. În acest fel, ei vor da mărturie adecvată despre adevăratul caracter al lui Dumnezeu în fața lumii.

Această stare spirituală bună, pe care Pavel o dorește la credincioși, poate fi rezumată în *trei* lucruri: „dragoste dintr-o inimă curată”, „o conștiință bună” și „o credință neprefăcută”. O persoană aflată în această stare sufletească de dorit va avea următoarele:

- *Dragoste dintr-o inimă curată:*

Aceasta este o inimă plină de dragoste pentru toți, cu motive sincere. Motivele necurate și înșelătoare nu fac decât să împiedice adevărata dragoste creștină.

- **O conștiință bună:**
Acest lucru nu se obține prin faptul că trebuie să te asiguri că nu dai niciodată greș în viața ta creștină. Nimeni nu ar avea o conștiință împăcată, dacă ar fi așa, pentru că „toți greșim deseori” (Iacov 3.2). Mai degrabă, este vorba de a avea o inimă sinceră care trăiește judecându-se pe sine însuși.
- **Credință neprefăcută:**
Aceasta este o încredere neclintită în bunătatea lui Dumnezeu.

Așadar, scopul misiunii nu era doar de a obține credința adevărată în doctrină în rândul credincioșilor, ci și ca aceștia să corespundă din punct de vedere moral caracterului lui Dumnezeu. Ceea ce spune Pavel este clar: învățarea unei doctrine sănătoase, care promovează administrația (lucrarea) lui Dumnezeu, conduce la rezultate practice în rândul credincioșilor. Acest lucru confirmă vechea zicală: „Doctrina noastră ne formează umblarea”. O doctrină bună duce la o conduită de viață bună; doctrina falsă și inutilă nu face aceasta, ci mai degrabă duce la neevlavie (2. Timotei 2.16). Din acest motiv, în această epistolă se insistă de *șapte ori* asupra „învățăturii sănătoase” (1. Timotei 1.10; 4.1,6,13,16; 5.17; 6.1).

Pe scurt, sarcina lui Timotei este aceea de a „promova lucrarea lui Dumnezeu” prin predicarea doctrinelor harului, cu „scopul final” ca credincioșii să se comporte într-un mod corespunzător ordinii din casa lui Dumnezeu.

O intercalare (versetele 6-17)

Căile corecte și greșite ale unui comportament moral care se cuvine casei lui Dumnezeu (versetele 6-8).

Pavel întrerupe expunerile referitoare la misiunea încredințată lui Timotei pentru a arăta, printr-o intercalare, că există o cale corectă și una greșită de a obține un comportament moral bun la credincioși. În aceste versete, el pune în contrast Legea și harul și arată că harul este singura cale de a atinge stările morale dorite în versetul 5.

Această digresiune este necesară, deoarece mulți au concepția greșită, că urmând principiile legale în viața lor vor atinge scopul dorit de sfințenie practică și spiritualitate mai înaltă. Pavel arată că o astfel de părere este o abuzare de Lege și că un astfel de legalism nu are niciun efect real și durabil asupra credincioșilor. Apoi, el se referă la propria sa viață, ca să arate ce poate face harul; acesta a fost capabil să transforme cel mai imposibil caz din istorie: harul l-a transformat pe cel dintâi dintre păcătoși într-un creștin model, a cărui viață a devenit un model pentru toți cei care ar trebui să creadă în cele ce urmează.

Versetele 6,7

1. Timotei 1.6,7: ... de la care unii, abătându-se, s-au întors spre vorbire deșartă, dorind să fie învățători ai legii, neînțelegând nici cele ce spun, nici cele despre care afirmă cu tărie.

Pavel spune că „unii” erau lipsiți de calitățile morale din versetul 5 și se „îndepărtaseră” de

învățătura harului, care promova lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni împingeau într-o direcție diferită, pe care Pavel o numește „vorbire deșartă”. Acest element era de origine iudaică (învățători iudaizanți) și a fost un blestem pentru mărturia creștină în Biserica primară; multe epistole avertizează împotriva erorii de a amesteca Legea și harul. Din păcate, principiile iudaice sunt încă mult răspândite în multe cercuri creștine de astăzi.

Acești învățători iudaizanți își închipuiau că sunt „învățători ai Legii”, dar ei înșiși nu „înțelegeau” ceea ce învățau. Ei „afirmau cu tărie” că creștinii trebuiau să respecte Legea. Acești oameni au învățat pe alții pe baza Legii lui Moise din Vechiul Testament, dar au aplicat-o complet greșit. Prin urmare, este posibil să folosim cuvinte și fraze din Sfânta Scriptură în învățătura biblică și totuși să nu le cunoaștem adevăratul sens și aplicarea. Să avem grijă, așadar, ca în interpretarea Sfintei Scripturi să „împărțim drept Cuvântul adevărului” (2. Timotei 2.15).

Versetul 8

1. Timotei 1.8: Știm dar că legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii,
...

Pavel continuă să arate că „Legea este bună” atunci când este folosită corect. Pe bună dreptate, el numește produsele imaginației omului simple mituri (1. Timotei 1.4), dar nu putea spune același lucru despre Lege. Ea era Legea lui Dumnezeu și era „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7.12). Creștinul o poate folosi pentru a condamna răul și pentru a arăta că judecata lui Dumnezeu este împotriva celor care fac răul. Deci, ea este un instrument util pentru a arăta unei persoane că este păcătoasă. Dar, spune Pavel, „Legea nu este dată pentru cel drept” (1. Timotei 1.9) - adică pentru un om pe care Dumnezeu l-a declarat neprihănit pe baza credinței sale în Evanghelie (Romani 3.22; 4.5). În Sfânta Scriptură, creștinul este considerat mort față de Lege (Romani 7.4-6). Întrucât Legea nu mai are nimic de spus unui om mort, ea nu are nici o pretenție față de credincios (Romani 6.14). Învățătorii Legii din Efes evident că nu știau acest lucru și au încercat să impună creștinilor obligațiile Legii, făcând astfel din Legea mozaică regula sau standardul vieții creștine. Dar Legea nu este standardul creștinului, ci standardul său este Hristos. Regula pentru viața creștină este viața lui Hristos, care este mult mai înaltă în caracterul ei moral decât poruncile legale ale lui Moise. Împlinind „legea lui Hristos”, adică imitându-L în umblarea și comportamentul nostru (Galateni 6.2), depășim cu mult „cerința dreaptă a Legii” (Romani 8.4; 14.8-10).

Deși „Legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit Legii”, ea poate fi folosită în mod abuziv, iar atunci când este folosită în mod greșit, face ravagii printre credincioși, așa cum arată epistola lui Pavel către Galateni. Legea nu a fost rânduită pentru a conferi omului sfințenia; ea o cerea de la el, dar nu avea puterea de a o produce în el. Cei care insistă asupra principiului credincioșiei față de Lege pentru viața creștină înțeleg greșit adevărata semnificație și utilizarea corectă a Legii.

Legea îi condamnă pe păcătoși (versetele 9-11)

Versetele 9-11

1. Timotei 1.9-11: ... știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase, după Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată.

Utilizarea corectă a Legii este explicată în secțiunea următoare. Principalul său scop *nu este* (și nici nu a fost vreodată) de a-i face pe oameni să umble cum trebuie, ci de a arăta că judecata lui Dumnezeu este împotriva oricărui principiu rău din om. Ea este o sabie pentru conștiință, dându-i omului cunoștința că a păcătuit (Romani 3.20), dar nu are puterea de a aduce binele în om (Romani 3.19; Galateni 3.19).

Pavel ilustrează acest aspect prin enumerarea unui număr de infracțiuni pe care Legea mozaică le condamnă. Nouă din cele zece porunci sunt incluse în aceste lucruri. Nelegiuți și nesupuși, neevlavioși și păcătoși, fără sfințenie și lumești, - se referă la cei care încalcă prima tablă a poruncilor într-un mod general. Prima tablă (primele patru porunci) se referă la responsabilitatea omului *față de Dumnezeu*. „Neevlavios” se referă la o viață fără referință la Dumnezeu. „Păcătos și neevlavios” are a face cu stricarea lucrurilor sfinte, referitoare la Dumnezeu.

Restul acestei liste se referă la cea de-a doua tablă a Legii; are de-a face cu responsabilitatea omului față de semenii săi.

- „Ucigași de tată și ucigași de mamă”:
Acest lucru încalcă cea de-a cincea poruncă: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exodul 20.12).
- „Criminali”:
Acest lucru încalcă cea de-a șasea poruncă: „Să nu ucizi” (Exodul 20.13).
- „Curvari” și ”homosexuali”:
Acest lucru încalcă cea de-a șaptea poruncă: „Să nu comiți adulter” (Exodul 20.14).
- „Răpitori de oameni”:
Acest lucru încalcă cea de-a opta poruncă: „Să nu furi” (Exodul 20.15).
- „Mincinoși” și „cei care jură strâmb”:
Acest lucru încalcă cea de-a noua poruncă: „Să nu depui mărturie falsă” (Exodul 20.16).

Ultima parte a versetului („și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase”) rezumă toate poruncile și, într-un fel, include și porunca a zecea: „Să nu poftești” (Exodul 20.17). Celelalte porunci se referă la acțiuni, dar această poruncă are de-a face cu o înclinație a inimii. Se pare că Pavel și-a dat seama, la un moment dat, după convertire, că a încălcat porunca a zecea (Romani 7.7-9). Mulți comentatori cred că el a învățat acest lucru când a mers în Arabia și a parcurs exercițiile din Romani 7.7-25, și astfel a găsit o eliberare practică de natura păcătoasă care locuiește în el.

Pavel adaugă că această aplicare corectă a legii este „după Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu”, pe care a predicat-o. Acest lucru arată: Legea este în deplin acord cu

Evanghelia, în sensul că ambele susțin sfințenia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, standardul de sfințenie proclamat în Evanghelie este mult mai înalt decât cel din Lege, deoarece Evanghelia despre slava lui Dumnezeu îl plasează în centru pe Hristos glorificat. De aceea, Pavel spune în predicarea Evangheliei: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți [nu ajung la] de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). El nu spune: „Toți au păcătuit și nu sunt conform Legii”.

Când Pavel vorbește despre „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu”, el se referă la caracterul cel mai înalt și mai cuprinzător al Evangheliei propovăduite în epoca creștină. În altă parte, el spune că predică „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.24). Acestea *nu sunt* două Evanghelii diferite, ci două aspecte ale aceleiași Evanghelii:

- Evanghelia despre *harul* lui Dumnezeu proclamă că Dumnezeu a coborât în Persoana lui Hristos; Hristos a realizat răscumpărarea pentru întreaga omenire.²
- În Evanghelia despre *gloria* lui Dumnezeu se proclamă că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos din morți și L-a așezat la dreapta Sa în glorie.

Acest al doilea aspect al mesajului afirmă că există un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu și că credinciosul are acolo o poziție de acceptare în El. Ceilalți apostoli au propovăduit Evanghelia harului lui Dumnezeu; Pavel a propovăduit-o și el, dar el a avut o misiune specială, și anume aceea de a propovădi Evanghelia slavei lui Dumnezeu, și de aceea o numește „Evanghelia *mea*” (Romani 2.16,25; 2. Timotei 2.8).

Afirmația că Dumnezeu este „fericitul Dumnezeu” este în concordanță cu preocuparea apostolului în această epistolă. Ideea că Dumnezeu este un Dumnezeu fericit, care vrea binecuvântarea creaturilor Sale, corespunde „mărturiei care trebuia dată la timpul ei” - ziua harului (1. Timotei 2.6). Ideea despre un „Dumnezeu fericit” este exact opusă ideilor pe care păgânii le au despre Dumnezeu. Ei își concep idoli și imaginile în funcție de ideile lor despre Dumnezeu și întotdeauna îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind trist sau furios. Evanghelia, pe de altă parte, îl prezintă pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat - un Dumnezeu fericit, care vrea binecuvântarea creaturilor Sale.

Harul îi convertește și îi transformă pe păcătoși (versetele 12-17)

Versetele 12-14

1. Timotei 1.12-14: Mulțumesc Celui care m-a întărit, lui Hristos Isus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios, punându-mă în slujbă, pe mine, care mai înainte eram un hulitor și un persecutor și un batjocoritor; dar mi s-a arătat îndurare, pentru că am făcut-o neștiind, în necredință. Iar harul Domnului nostru a prisosit peste măsură, cu credință și cu dragoste, care sunt în Hristos Isus.

Spre deosebire de Lege, care îi condamnă pe păcătoși, harul îl convertește pe păcătos! Pavel arată propria sa convertire ca pe un exemplu remarcabil al puterii harului. L-a convertit; Legea nu putea face acest lucru. Condițiile Legii sunt intransigente și pot numai să condamne un om la moarte, dacă nu sunt îndeplinite. Dar măreția „Evangheliei gloriei” l-a făcut pe Pavel (pe atunci Saul din Tars) să se vadă pe sine într-o lumină pe care nu o mai văzuse niciodată: ca

un păcătos, care nu era demn de acea mare glorie (Faptele apostolilor 9.3-6). Până în acea zi, el chiar credea că a respectat Legea (Faptele apostolilor 23.1), dar când slava lui Dumnezeu a strălucit în sufletul său, a făcut două mari descoperiri:

- În primul rând, că era „un blasfemator (hulitor), un persecutor și un ucigaș”. (A fi „blasfemator” înseamnă că a încălcat prima tablă a Legii; a fi „persecutor și ucigaș” înseamnă că a încălcat și a doua tablă; Iacov 2.10).
- În al doilea rând, că Hristos este Mântuitorul păcătoșilor.

Evanghelia l-a luminat; l-a făcut să se vadă pe sine ca păcătos și să-L recunoască pe Hristos ca Mântuitor. Evanghelia l-a făcut pe Pavel să se vadă pe sine însuși așa cum îl vedea Dumnezeu și l-a întors spre Cel pe care Îl respinsese, iar el l-a mărturisit ca „Domn” (Faptele apostolilor 9.5). Două lucruri divine lucrau acum în sufletul său: „îndurarea” (1. Timotei 1.13) și „harul” (1. Timotei 1.14). Legea nu poate oferi aceste două lucruri unor oameni care recunosc că au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu (compară cu Evrei 10.28).

Versetul 15

1. Timotei 1.15: Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.

Concluzia: „Vrednic de încredere este cuvântul” că mila și harul lui Dumnezeu sunt glorificate în Evanghelie și este „demn de toată primirea”. Adică, este demn de a fi acceptat de toți oamenii. Dacă Dumnezeu, prin mila și harul Său, poate salva pe „cel dintâi” dintre păcătoși, atunci El poate salva pe oricine acceptă cu credință mesajul Evangheliei!

Versetul 16

1. Timotei 1.16: Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga-răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El, pentru viața eternă.

Pavel menționează un alt motiv pentru care i s-a „arătat îndurare”: convertirea sa trebuia să fie un exemplu („model”) pentru „cei care vor crede în El, pentru viața eternă”. Mila și harul lui Dumnezeu nu numai că l-a salvat pe Saul din Tars din iad, dar a făcut din el un model pentru creștini! Prin puterea lui Dumnezeu, cel mai mare dintre păcătoși a devenit cel mai mare dintre sfinți. Aceasta a avut loc prin har, nu prin Lege. Vestea bună este că același har îi poate transforma pe *toți* cei care cred în Evanghelia gloriei. Întrucât viața creștină a lui Pavel este un model pentru noi, nu este greșit să căutăm prin har să imităm viața de credință și devotament, de sacrificiu de sine etc. a lui Pavel (Efeseni 5.1; Filipeni 3.17).

Versetul 17

1. Timotei 1.17: Iar Împăratului veacurilor, nepieritorului, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie onoare și glorie în vecii vecilor! Amin.

Pavel își amintește de mila și harul incredibil al lui Dumnezeu față de el și izbucnește într-un imn de laudă la adresa „Împăratului veacurilor, nepieritorului, nevăzutului, singurului Dumnezeu”. Dumnezeu este Împăratul veacurilor: El este „nepieritor”, în ceea ce privește natura Sa divină, și „nevăzut” în ceea ce privește căile Sale de nepătruns. Dacă Timotei ar avea înaintea ochilor această mare Persoană, nu i-ar lipsi nici devotamentul, nici energia pentru a duce la îndeplinire misiunea apostolică încredințată lui de Pavel.

De aceea, această digresiune ne învață că starea necesară, pentru ca credincioșii să umble în ordinea corectă a casei lui Dumnezeu, nu poate fi obținută prin păzirea Legii, ci printr-un simțământ al harului care lucrează în inimă.

Misiunea continuă (versetele 18-21)

Versetul 18

1. Timotei 1.18: Îți încredințez această poruncă, copilul meu Timotei, după profețiile făcute mai înainte despre tine, ca prin ele să te lupți lupta cea bună, ...

După această digresiune, Pavel revine la preocuparea sa propriu-zisă și reia însărcinarea începută în versetele 3-5. Aici adaugă la ceea ce i-a spus deja lui Timotei: îi amintește că Dumnezeu l-a ales pentru această lucrare. Mai devreme se rostiseră „profeții” cu privire la darul și utilitatea lui Timotei în slujba Domnului. Frații profețiseră în puterea Duhului Sfânt, că Dumnezeu îl va folosi pe Timotei în slujba Sa. Bătrânii au recunoscut și ei acest lucru și i-au dat mâna dreaptă a părtășiei (1. Timotei 4.14). Acest lucru este menționat aici, pentru că Timotei probabil și-a exprimat îndoielile cu privire la capacitatea sa de a face această lucrare. Dar deoarece știa că Dumnezeu vorbise prin Duhul Sfânt despre el și că bătrânii erau de acord cu aceasta, el putea fi sigur că Dumnezeu îi va da harul necesar pentru a duce la îndeplinire misiunea.

Credința și o conștiință bună (versetul 19)

Versetul 19

1. Timotei 1.19: ... păstrând o credință și o conștiință bună, pe care unii, lepădând-o, au naufragiat în ceea ce privește credința;

Dar mai era ceva: dacă Timotei trebuie să-i îndrume pe credincioși spre o conduită potrivită pentru casa lui Dumnezeu, el trebuie să fie atent la starea propriului său suflet, „păstrând o credință și o conștiință bună”. Aceași condiție morală, pe care Timotei trebuie să o lucreze la credincioși, trebuie să se regăsească în el însuși. Motivul pentru care Pavel nu vorbește aici despre „dragostea dintr-o inimă curată”, ca în versetul 5, este poate pentru că este evident că Timotei îi iubește și se îngrijește de credincioși în mod intim (Filipeni 2.20).

- În primul rând, Timotei trebuie să „păstreze credința”. Aceasta se referă la credința personală a lui Timotei și la tăria interioară a încrederii sufletului în Dumnezeu. Această credință trebuie să o mențină în mod clar și precis, nu pentru a păstra mântuirea

sufletului său - care este veșnic sigură - ci pentru a se păzi de îndoielile pe care dușmanul le-ar semăna în inima sa, pentru a-i tulbura încrederea în Dumnezeu. Nu ar trebui să ne surprindă faptul că satan încearcă să zdruncine credința creștinilor - mai ales a celor care sunt în slujba Domnului. El se folosește adesea de circumstanțele dificile ale vieții, pentru a ne face să ne întrebăm în inima noastră dacă lui Dumnezeu îi pasă cu adevărat de noi și dacă îngrijește de noi. Atunci când apar astfel de îndoieli - și cu siguranță vor apărea - trebuie să „ridicăm scutul credinței” și să „stingem săgețile arzătoare” (Efeseni 6.16), amintindu-ne că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). Primul semn că credința unei persoane se clatină sub presiunea dușmanului în acest fel este că ea se descurajează pe parcurs. Să fim treji (1. Petru 5.8).

- *În al doilea rând*, Timotei trebuie să aibă „o conștiință bună”. Acest lucru nu se menține prin aceea că nu păcătuim niciodată. Acest lucru ar fi nerealist, pentru că, într-un fel sau altul, „toți greșim deseori” (Iacov 3.2). O conștiință bună se menține prin judecarea regulată a propriei persoane. Judecata de sine zilnică, chiar și în cele mai mici lucruri, este esențială pentru a nu pluti în derivă spre stânci și a nu suferi un naufragiu spiritual. Mărturisirea simplă și cinstită a păcatului, combinată cu o pocăință adevărată, readuce sufletul în comuniune cu Dumnezeu (1 Ioan 1.9). A da socoteală în fața lui Dumnezeu mereu și de zi cu zi (și a nu aștepta un alt moment mai prielnic pentru a-l mărturisi un păcat) este un exercițiu necesar pentru a te menține într-o stare sufletească bună.

O conștiință „bună” este diferită de o conștiință „curată {sau, desăvârșită}” (Evrei 9.9,14; 10.1,2,12-14). Conștiința „bună” se referă la *starea* noastră, iar conștiința „curată” se referă la *poziția* noastră înaintea lui Dumnezeu. Când o persoană înțelege lucrarea terminată a lui Hristos și se bazează pe ea prin credință, Duhul lui Dumnezeu intră în ea și îi dă o conștiință desăvârșită [curățită] în ceea ce privește pedeapsa veșnică pentru păcatele sale. Dar un credincios cu o conștiință curățită își poate pierde conștiința bună, dacă permite păcatul în viața sa. El nu-și pierde mântuirea, dar părtășia sa este întreruptă și, prin urmare, mărturisirea și pocăința sunt necesare pentru a o redobândi.

Dacă un om renunță la conștiința sa bună, refuzând să se judece pe sine însuși, așa cum spune Pavel, el va naufragia „în ceea ce privește credința”. J.N. Darby spune că a doua folosire a cuvântului „credință” din versetul 19 se referă la bunul credinței: la revelarea adevărului care a fost dată sfinților (Iuda 3). Când cuvântul „credință” este însoțit de articolul hotărât, acesta se referă de obicei la revelația creștină a adevărului. Dacă „credința” nu este însoțită de articolul hotărât, atunci ea se referă la încrederea personală în Dumnezeu. Prin urmare, a naufragia în ceea ce privește „credința” {deci, însoțită de articolul hotărât} înseamnă că o persoană se abate de la adevăr. La început abaterea poate fi foarte ușoară, dar în timp ea devine din ce în ce mai evidentă. Nu adevărul în sine este cel care suferă naufragiu, ci ceea ce susține persoana cu privire la doctrină se dovedește a fi cu greșeli. Deoarece doctrinele proaste rareori călătoresc singure, teologia lui va aduna în timp tot mai multe puncte greșite.

Este destul de rău ca un creștin să păcătuiască, dar este și mai rău când nu este dispus să condamne păcatul. Acesta este motivul pentru care cineva alunecă într-o direcție care duce la naufragiu. Se începe prin a nu condamna un păcat, oricât de mic ar fi. Ca urmare, o astfel de

persoană își pierde conștiința bună și devine neliniștită, pentru că este constant împovărată de ea. Aproape fără excepție, ea își va schimba doctrina, pentru a se potrivi cursului său și pentru a-l justifica - dar acest lucru va duce la propria sa distrugere spirituală în ceea ce privește mărturia sa personală cu privire la adevăr.

Versetul 20

1. Timotei 1.20: Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească.

Doi bărbați („Imeneu și Alexandru”) sunt dați ca exemple de credincioși care au naufragiat în mărturia lor creștină. Ei servesc ca un avertisment pentru toți cei care nu sunt atenți la „păstrarea credinței și a unei conștiințe bune”. Acești oameni au intrat sub judecata apostolului și au fost „dați pe mâna satanei, ca să se învețe prin disciplinare să nu hulească”. Se abătuseră atât de mult de la curs, încât au avut îndrăzneala să învețe lucruri care denigrău Persoanele din Divinitate - și aceasta este blasfemie. Apostolul i-a exclus din părtășie și i-a lăsat în lume, unde satan se putea ocupa de ei.

Vedem și în aceasta: există un aspect de mântuire practică de dușmanul sufletelor noastre, prin faptul că suntem în adunare, adică „înăuntru”. Acești oameni au fost puși în afara Adunării și astfel au pierdut această protecție. J.N. Darby spune:

Satan nu are o astfel de autoritate în Adunare (atunci când aceasta este în starea ei corectă). Ea este în siguranță față de el ca loc de locuire a Duhului Sfânt și este protejată de Dumnezeu și de puterea lui Hristos. Satan ne poate ispiti pe noi personal, dar el nu are niciun drept asupra mădularelor Adunării ca atare. Ele sunt „înăuntru” și, oricât de slabe ar fi, satan nu poate pătrunde acolo. Ele pot fi predate lui pentru vindecarea lor, iar istoria lui Iov dovedește că acest lucru poate avea loc în orice moment. Dar Adunarea ar trebui să cunoască căile lui Dumnezeu cu ai Săi și să fie păstrătoarea și instrumentul pentru împlinirea acestor căi. În interiorul Adunării este Duhul Sfânt, iar Dumnezeu locuiește în ea prin Duhul ca în casa Sa; în afara ei este lumea, a cărei căpetenie este satan. Apostolul, în virtutea puterii cu care fusese investit (căci este un act de putere reală), i-a predat pe acești doi bărbați, Imeneu și Alexandru, puterii dușmanului, privându-i astfel de protecția de care se bucurau în Adunare.³

Dacă putem desprinde ceva din semnificația numelor acestor doi bărbați care să indice caracterul lor, ni se dă un avertisment serios. *Imeneu* înseamnă „cântec de nuntă”. Aceasta sugerează că Imeneu avea un exterior frumos în aspectul său personal. Deși ar trebui să ne străduim cu toții să avem un caracter asemănător cu cel al lui Hristos, dacă acesta nu este autentic, poate fi înșelător. Există pericolul să ne lăsăm atrași de oamenii care vorbesc frumos și au o ținută bună. S-ar putea prin aceasta să fim luați prin surprindere. Poate că acest om putea să se prezinte foarte bine, dar el susținea învățături blasfematoare! Să ne lăsăm avertizați cu privire la astfel de oameni. *Alexandru* (probabil aceeași persoană menționată în 2. Timotei 4.14,15) înseamnă „apărător al omului”. Acest om era în opoziție directă cu slujba lui Pavel, care nu dădea niciun loc primului om în lucrurile lui Dumnezeu. Numele său indică faptul că el s-a opus acestei linii de adevăr și a căutat să dea omului natural în carne și oase

un loc în Biserica lui Dumnezeu.

Rezumând se poate spune, Pavel insistă asupra a două lucruri esențiale pentru a menține o stare sufletească bună în slujirea Domnului:

- „Credința”, care Îl pune în joc pe Dumnezeu
- „O conștiință bună”, care se judecă pe sine și se ferește de păcat.

Fără aceste două lucruri, Timotei nu ar fi în stare să „lupte o luptă bună”. El nu ar fi în stare să reziste în fața dușmanului în controversa credinței - și nici noi nu vom putea.

Așadar, „însărcinarea” apostolică, pe care Pavel i-o dă lui Timotei, nu este aceea de a merge să facă minuni sau să facă ceva care să atragă atenția asupra sa. Sarcina este pur și simplu de a-i instrui pe credincioși să se comporte într-un mod corespunzător ordinii casei lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să fie realizat de Timotei, prin aceea că învață pe alții harul lui Dumnezeu, promovează administrația (lucrarea) actuală a lui Dumnezeu în creștinism, astfel încât credincioșii să se găsească într-o stare adecvată și să trăiască în ordinea corectă a casei lui Dumnezeu. Astfel, Timotei trebuie să le prezinte modelul casei, pe care ei trebuie să-l urmeze. Acest lucru este învățat în următoarele capitole ale epistolei.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an Timotheus](#)
Sursa: *The First Epistle of Paul to Timothy: The Order of God's House*
E-Book Versiunea 1.5 (martie 2019)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] „Fără sfârșit” este ceva plictisitor, extenuant, obositor; este un cuvânt mai potrivit decât „nesfârșit” în diferite traduceri ale Bibliei, pentru că genealogiile au un sfârșit: până înapoi la Adam.

[2] Nota redacției: Vezi comentariile lui Anstey despre „Preț de răscumpărare” în 1. Timotei 2.6.

[3] J.N. Darby, *Betrachtung über 1. Timotheus (Synopsis)*, la capitolul 1. Sursa: www.bibelkommentare.de.